

А женски гласъ следъ него казваше :

— Нека Богъ те запази и благослови, загдето спаси детенцето ми!

*
*
*

Минаха се много години. Азъ не можахъ да науча, какво се бѣ случило съ Артабана въ египетската земя, кждето той отишълъ да търси Младенеца, както и въ другитѣ страни, кждето той дълго странствувалъ. Само смжтно дочухъ, че той изучилъ древно-еврейскитѣ писания и отъ тѣхъ узналъ, че сждено било на Царя да страда, да бжде юнень и затворень въ тъмница.

И търсѣше Го Артабанъ между угнетенитѣ, между нещастнитѣ, болнитѣ, раненитѣ, затворницитѣ. И ако не сполучи да намѣри Него, то намѣри мнозина, на които даде своята помощъ. Една следъ друга се плъзгаха бързо неговитѣ години, както се плъзга сновалката на тъкача.

Но той все продължаваше да носи до сърдцето своя бисеръ, който доби нѣкакъвъ особенъ блѣсъкъ, подобень на този на небесната джга.

Тридесетъ и три години странствува Артабанъ. Неговитѣ коси, нѣкога по-тъмни отъ осоитѣ на Загра, побѣлѣха, а очитѣ му угаснаха. Уморень, покритъ съ бръчки, той все още търсѣше Царя и за последень пжтъ дойде въ Ерусалимъ. Градскитѣ улици гъмжаха отъ възбудень народъ, който на тълпи отиваше къмъ северната врата.

Артабанъ попита, кжде отивать.

— На Голгота, — бѣше отговорътъ. — Тѣй се нарича единъ хълмъ задъ градскитѣ стени. Казватъ, че нѣкой Исусъ Назарянинъ, който причинилъ много вреда на народа, билъ хванатъ отъ първосвещеницитѣ, предаденъ на Пилата и разпнатъ за това, че се смѣталъ за царь юдейски.

Разтуптѣ се умореното сърдце на Артабана, когато чу да се потвърждаватъ пророческитѣ думи. — Нима Царътъ ще загине отъ такава смъртъ?

— Но, може би, азъ ще успѣя да го заваря още живъ — помисли Артабанъ. — Азъ ще предложа на враговетѣ Му като откупъ моя бисеръ.

И той тръгна следъ тълпата. При вратата на Иродовата тъмница срещна група войници. Ритайки съ крака, тѣ искаха да вкарать въ затвора една млада девойка, раздърпана и из-